

Sygn. akt II Ka 727/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2023 r.

sprawy **P. G.**

oskarżonego z art. 209 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 lipca 2023 r. sygn. akt II K 943/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 727/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 lipca 2023 r. w sprawie II K 943/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie zbyt wysokiego stopnia społecznej szkodliwości, w sytuacji gdy prawidłowa ocena okoliczności niniejszej sprawy, rozmiar wyrządzonej krzywdy, sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz motywacja oskarżonego przemawia za uznaniem, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne;</p> <p>II. Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz warunków osobistych oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Po dokonaniu analizy akt postępowania w świetle złożonego środka odwoławczego Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty podniesione przez obrońcę okazały się niezasadne,		

co skutkowało nieuwzględnieniem apelacji.

Skarżący w apelacji odniósł się w swym pierwszym zarzucie do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, uznając go za błędnie ustalony, a mianowicie jako zbyt wysoki. Zgodnie z twierdzeniem skarżącego, stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, a tym samym dają podstawę do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, co wyraził w treści wniosku apelacyjnego.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na to, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę okoliczności o charakterze zarówno przedmiotowym - rodzaj i charakter naruszonego lub zagrożonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób

i okoliczności popełnienia czynu, jak i podmiotowym - waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności

i stopień ich naruszenia (M. Mozgawa, M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik [w:]

M. Mozgawa, M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 115). Biorąc pod uwagę wymienione składniki stopnia społecznej szkodliwości czynu i przekładając je na realia przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd meriti prawidłowo dokonał jego oceny. Niewątpliwie przypisany oskarżonemu czyn godzi w istotne dobro jakim jest rodzina i instytucja opieki, wyrażona w obowiązku zapewnienia zabezpieczenia podstawowej

egzystencji osób uprawnionych. W niniejszym przypadku osobami uprawnionymi do otrzymywania świadczenia alimentacyjnego jest dwójka małoletnich dzieci. Należy zgodzić się ze skarżącym, iż oskarżony wywiązywał się w zakresie pierwotnie orzeczonego obowiązku alimentacyjnego, wynikającego z treści wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie I C 1365/12, jednakże nie można tego faktu przeceniać. Na względzie mieć należy, że wysokość zaległości była na tyle wysoka, aby jego zachowanie wypełniło znamiona występku z art. 209 § 1 k.k., a dokonywanie wpłat w kwocie 600 zł na każde dziecko było jego prawnie orzeczonym obowiązkiem, a nie wyrazem dobrej woli, tym bardziej, że jak wynika z materiału dowodowego, ponad to nie interesował się swoimi dziećmi. Taki sam obowiązek do świadczenia alimentacyjnego, jednakże w podwyższonej kwocie po 800 zł, z którego już się nie wywiązywał, wynikał z postanowienia zabezpieczającego z dnia 19 marca 2020 r. opatrzonego klauzulą natychmiastowej wykonalności. Argumentacja podnoszona przez obrońcę oraz wyjaśnienia składane przez oskarżonego nie uzasadniają łagodniejszego spojrzenia na wagę jego czynu, albowiem trudno je uznać za trafne i wiarygodne, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd meriti w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Oskarżony miał świadomość odnośnie przebiegu procesu cywilnego, a jego wyjaśnienia związane z przyczyną wstrzymania się z płatnościami w podwyższonej kwocie wskutek wątpliwości, niejasności w tym zakresie i oczekiwaniem

na prawomocny wyrok sądu odwoławczego nie korelują z jego zachowaniem mającym wyraz w niepłaceniu wyższej już kwoty niezwłocznie po wydaniu tegoż wyroku. Nie sposób doszukiwać się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego także w ewentualnych rozbieżnościach w kwocie zadłużenia będącego przedmiotem egzekucji komorniczej, albowiem nie stanowią one istoty postępowania karnego i mogą podlegać weryfikacji w drodze oddzielnego postępowania, natomiast samo zadłużenie powstało w wyniku świadomego działania oskarżonego, co jednoznacznie zasługuje na potępienie. Powyższe okoliczności nie pozwoliły na przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu nie jest znaczny.

W środku odwoławczym został sformułowany również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, który stanowi względną przyczynę odwoławczą, zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Przyjęcie rażącej niewspółmierności kary zakłada, że na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna - nie dająca się zaakceptować - różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Chodziłoby m.in. o sytuacje, w których kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary w

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2023 r. II ZK 86/22). Mając na względzie powyższe należało uznać, iż podniesiony przez obrońcę zarzut jest nietrafny. Zdaniem Sądu Okręgowego, wymierzona kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy określonej ich wartości na 30 złotych każda, została orzeczona zgodnie z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 k.k. i jest adekwatna do okoliczności sprawy. Aspekt stopnia społecznej szkodliwości czynu, opisany w poprzednim akapicie, niewątpliwie ma kluczowe znaczenie dla wymiaru przedmiotowej kary. Ponadto zaznaczyć należy, że Sąd Rejonowy właściwie zauważył wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, a także nadał im odpowiednią rangę. Jak już również wspomniano powyżej, działanie oskarżonego miało charakter celowy, a jego tłumaczenia stanowiły jedynie linię obrony. Jednocześnie nie można tracić z pola widzenia dotychczasowej niekaralności oskarżonego i potraktować ją jako okoliczność łagodzącą. Zgodnie z treścią art. 209 § 1 k.k., kara grzywny jest rodzajowo najłagodniejszą grożącą karą za popełnienie przedmiotowego czynu, natomiast orzeczona ilość stawek dziennych, jak i ich wartość jest stosunkowo niska, toteż chociażby z tego względu trudno byłoby uznać ją za zbyt surową. Kończąc niniejsze rozważania dodać należy, że zdaniem Sądu Okręgowego tak orzeczona kara spełni swoje cele, a zwłaszcza w zakresie prewencji w wymiarze społecznym, jak i

indywidualnym, co czyni zarzut skarżącego bezzasadnym.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 3 lata oraz obciążenie oskarżonego kosztami postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało wykazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w całości.	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zgodnie ze stawkami określonymi w art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana